

sædvanlig, afgivet Betænkning over Aandsvageanstalternes Regnskab for 1902—03, og de have i saa Henseende troet i det væsentlige at kunne slutte sig til den kritiske Revisors Bemærkninger, af hvilke de have gjort et Uddrag, som staar i Betænkningen. De mene ogsaa, at et Spørgsmaal, som denne Revisor har fremdraget om Ildebrandsfaren, fortjener at blive gjort til Genstand for en nærmere Overvejelse. Udvalget finder ikke noget herved at erindre.

I Henhold til alt dette indstiller altsaa Udvalget overensstemmende med Statsrevisorerne til Landstinget et Forslag til Beslutning af Rigsdagen, der affattes saaledes: „Forslag til Beslutning af Rigsdagen i Henhold til Grundlovens § 50 med Hensyn til Statsregnskabet for Finansaaret 1902—03: Rigsdagen frasiger sig herved Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til Statsregnskabet for Finansaaret 1902—03.“ Dette Forslag tillader jeg mig at anbefale til Vedtagelse af det høje Ting.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Udvalgets Indstilling (se Tillæg B. Sp. 39—40) samt Sagens Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Understøttelse til Oprettelse af en Aandsvageanstalt ved Ribe som selvejende Stiftelse.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 109 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B., Sp. 41 ff.).

Intet Ændringsforslag var stillet.

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om dets Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (*Rasmussen - Vanddamgaard*): Som dette høje Ting vil se af den omdelte Betænkning, har Udvalget tiltraadt det Princip, som dette Lovforslag hviler paa, nemlig at der bør raades Bod paa den til Stede værende Mangel paa Plads i de bestaaende Anstalter, altsaa skaffes Plads til Asylisterne ved, at man opretter en Aandssvageanstalt ved Ribe som en selvejende Stiftelse. Der har inden-

for Udvalget hos enkelte Medlemmer været Tvivl om, hvorvidt dette var den rette Vej at gaa, men i Betragtning af, at de bestaaende tilsvarende Anstalter ledes i det samme Spor og under de samme Former, og i Betragtning af, at Staten eller Regeringen altid vil have det i sin Haand at kunne forandre Formen fra at være selvejende til at blive Statsanstalter, har Udvalget fuldt ud kunnet slutte sig til de Principper, som hele Lovforslaget hviler paa. — Der er i Udvalget to ærede Medlemmer, som have udtalt deres Tanker mere udførligt, men i Realiteten have de Herrer været enige med hele Udvalget. Jeg skal med disse faa Bemærkninger paa Udvalgets Vegne tillade mig at indstille det foreliggende Lovforslag til uforandret Vedtagelse.

Johnsen: Det Mindretal, hvortil jeg hører, har været fuldt ud enigt i, at der, snarest ske kan, fra Statens Side træffes Foranstaltninger til at afhjælpe den Pladsmangel, som i Øjeblikket er tilstede for Asylisterne paa Aandssvageanstalterne, og skønt vi have forment, at det maatte være heldigst at begynde med en Udvidelse af de bestaaende Aandssvageanstalter, saa vel som ogsaa med at søge saadanne aandsvage, som maatte egne sig dertil, navnlig rolige aandsvage, anbragte paa kommunale Anstalter i Lighed med, hvad der finder Sted for visse sindssyges Vedkommende — saaledes paa den tidligere Fattiganstalt Raamosegaard —, have vi dog kunnet gaa med til straks at begynde med Opførelsen af den ny Anstalt, da en saadan sandsynligvis alligevel vilde blive nødvendig før eller senere. Da det gennem det betydelige Statstilskud formentlig maa anses for erkendt, at Forsorgen for de aandsvage, som ikke egne sig til at blive i Hjemmene eller til Anbringelse hos private, er et Anliggende, som Staten bør tage sig af, se vi ikke, at der er Grund til, at Staten pro forma opretter en selvejende Institution, thi vi kunne ikke se, at dette vil blive enten billigere for Staten eller bedre for de aandsvage. Naar man i sin Tid er kommen ind paa denne Vej, hidrører det vel nærmest fra, at de oprindelige Aandssvageanstalter vare i privat Eje, og at man mente, at naar de overgik til at blive en selvejende Institution, kunde man lettere vedblivende paaregne Tilskud fra Legater og lignende, end naar det blev rene Statsanstalter, ligesom maa ske ogsaa fra, at man da ikke var fuldkommen klar over — saaledes som jeg